

တို့ (ယ ၁ ၆ ၆)

TOBACCO

ROAD

ERSKINE CALDWELL

ကြော်ငြာ

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေဖြင့် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က မိမိ ရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဘယ်လိုက စပြီး ရေးဖြစ်သွားသည် ကို ပြန်၍ စဉ်းစားရသည် မှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ၏။ အထူးသဖြင့် ‘တို့ ယာမြေ’ဝတ္ထု ပေါက်ဖွားလာခြင်း၏ အစကို ပြန်၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ရ သည် မှာ အလွန်လွယ်ကူပြီး ရိုးရိုးစင်းစင်းရှိလှပါသည်။ ။

ဂျော့ဂျီယာ ပြည်နယ်၏ ပူပြင်းလှသော နွေလယ်ရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ တွင် ကျွန်တော်သည် အလွန်ဖုန်ထူပြီး ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ပေါင်း ပင် မြက်ပင်များ အနားသတ်ထားသည့် လှည်းလမ်းကြောင်းကြီး ထင်း နေသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။ ။ ဤနေရာသ ည် ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်ဇာတိ ဖြစ်ပါ၏။ ရေတိုက်စားထားသော ရွှံ့စေးမြေ ကုန်းတန်းများ နှင့် သစ်ပင်၊ ဝါးပင် မပေါက်နိုင်သည့် သဲမြေ ဆန်သော တောင်ကုန်းများ ထူထပ်ပေါများ ရာ နယ်မြေဖြစ်၍ ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ကျွန်တော် တရင်းတနှီးသိကျွမ်းလာခဲ့သောမြေ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်၏ ဝဲယာ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးခြင်း ကင်း သော ကြုံလိုသေးကွေးပြီး မညီမညာ မသပ်မရပ် နိုင်လွန်းလှသော ဝါးပ င်များ သည် အဆီအနှစ် ပျက်ပြုန်းကုန်ခမ်းနေသည့် မြေပေါ်၌ ရှင်သန်ရ ပ်တည်နိုင်ရန် အားထုတ်ရုန်းကန်လျက် ရှိကြပါသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းချင်း ပျက်သုန်းတိမ်ကော နေသည့် ယာမြေများ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုယာမြေများ ၏ တစ်ဖက် မလှမ်းမကမ်းတွင် လူနေအိမ် အများ အပြား တည်ရှိပါသည် ။ အိမ်များမှာ အငှားချ၍ စားသော အိမ်များ ဖြစ်၍ မြင်မကောင်းအောင်ပင် စုတ်ချာနေကြသည် ။ မပြင်မဆင်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ပျက်စီး ယိုယွင်းနေကြလေပြီ။ နှစ်ခန်းတွဲ သစ်သားအိမ်များ ဖြစ်၍ အောက်ခံဆင့်များက မခိုင်တော့သဖြင့် ခေါင်မိုးများ သည် အောက်ဖက်သို့ အိကာ ပိကျနေလေပြီ။ အဆောက်အအုံများ ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် မူ လူများ သည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရှိနေကြသည် ။ ကလေးများ သည် တဲများ ပေါ်တွင် ကစားနေကြ၏။ လူငယ်လူရွယ် အမျိုးသားအမျိုးသမီးများ သည် အိမ်များ ၏ ဘေးတွင် မှီ၍ ရပ်နေကြသည် ။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကတော့ ထိုင်နေကြသည် ။ လူတိုင်းသည် ဝါသီးများ ရင့်မှ ညှပ်ပြီး ပွင့်လာမည့် အချိန်ကိုစောင့်မျှော်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

သူတို့ သည် ဝါအပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်အဝ ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည် ။ တချို့လူများ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ကြသည့် နည်းတူ သူတို့ သည် ဝါကို ယုံကြည်စိတ်ချနေကြသည် ။ သူတို့ သည် သူတို့ အမှီပြုရာ မြေကြီးနှင့် ထိုမြေကြီးထဲမှ ပေါက်လာသော အပင်များ အပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချနေကြသည် ။

မနှစ်က ဤမြေ၏ အရူးလုပ်ခြင်းကို သူတို့ ခံခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဟို အရင့်အရင်ကလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အရူးလုပ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရဖူးပြီ၊ သို့သော်လည်း သူတို့ သည် ဤမြေပေါ်၌ မိုးရေ အလုံအလောက်ရကာ ဝါပင်များ ပေါက် လာပြီး ဝါသီးများ သီး၍ ဝါပွင့်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ပွင့်

လာသဖြင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နှင့် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေလိမ့်မည်ဟု အခိုင်အမာယုံကြည်နေကြဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော် ဤလမ်းပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သော ဆောင်းဦးပေါက် အချိန်က တစ်ကြိမ်လျှောက်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဤအနီးအနား တစ်ဝိုက်၌ ရပ်ကာ ဤမြေကွက်များကိုကြည့်ခဲ့ဖူးပြီ၊ အရင့်အရင်ကလည်း အကြိမ်ပေါင်း များစွာ လျှောက်ခဲ့ဖူး၊ ကြည့်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည့် ဆောင်းဦးပေါက်ပေါင်း မည်မျှ ရှိခဲ့သည် ကိုပင် ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ ဤမြေပေါ်မှ မိမိအတွက်ဝမ်းဝပြီး ခါးလှအောင် ဝါအလုံအလောက် ကောက်၍ ရသည့် လူကို လုံးဝ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

ရာသီဥတု ပူပူနွေးနွေးရှိသည့် နွေရာသီအချိန်နှင့် ဝါများ ပွင့်ရန် အားယူစ ပြုနေသည့် ဆောင်းဦးပေါက် အချိန်များ တွင် မူ ဤနေရာ ဤဒေသ၌ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရသည် မှာ မခက်ခဲလှပါ။ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စားလို့ ရသည့် အလေ့ကျပေါက် အရိုင်းသီးများ အပြင် တစ်ခါတရံ ယုန်များကိုပင် အစဉ်အမြဲလိုလို ရှာဖွေ ရရှိတတ်သောကြောင့် သူ့ဘဝအတွက် အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှဟု ဆိုနိုင်သည်။ ။

သို့သော်လည်း ဆောင်းဦးပေါက် ကာလ၊ ဆောင်းတွင်း ကာလနှင့် နွေဦးပေါက် စောစောပိုင်းကာလများ တွင် မူ အခြေအနေက ခြားနားလျက်ရှိသည်။ ။ ဆောင်းဥတု အလယ်လောက်တွင် လောက်တွင် ကျွန်တော် ဤလမ်းမပေါ်၌ လျှောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော လူများကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ သူတို့ သည် ဘယ်ကိုသွား၍ ဘယ်ကိုလာရမည်မသိ ဖြစ်နေကြသည်။ ။ အစားအစာနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိမှုကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြ

စံ၏။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲ၌ အစားအစာနှင့် နွေးထွေးမှုဟူသော အရာများ တည်ရှိနေသေးသည့် နေရာကို သိလိုစိတ်၊ တွေ့လိုစိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိကြလေသည်။ ။

သူတို့ သည် နွေဦးပေါက်ရာသီအထိအသက်နှင့် ကိုယ်တည်မြဲနေစေရန်အတွက် လုံလောက်သည့် အစားအစာကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ အဖို့ နွေဦးပေါက်ချိန်ထိသာ အသက်ရှင်နေလျှင် နောက်နှစ်အတွက် ဝါထပ်၍ စိုက်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့ သည် သဘာဝအပေါ်တွင် များစွာ ယုံကြည်စိတ်ချကြသည်။ ။ မြေပေါ်တွင် လည်း များစွာ ယုံကြည်စိတ်ချကြသည်။ ။ မြေကြီးထဲမှ ပေါက်လာသည့် အပင်များ အပေါ်တွင် လည်း များစွာ ယုံကြည်စိတ်ချကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း မြေက သူတို့ အပေါ်ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တာဝန် ပျက်ကွက်သည် ကို သူတို့ နားမလည်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြေကတော့ သူတို့ အပေါ်ပျက်ခဲ့သည် မှာ အမှန်။ သူတို့ ကတော့ ဘယ်တုန်းကမှ ဖြစ်မလာသည့် ဆောင်းဦးပေါက် ဝါသိမ်းချိန်ကာလကိုသာ တစ်နေ့လုံးထိုင်၍ စောင့်မျှော် နေကြလေသည်။ ။

တစ်ချိန်သောအခါက ဤအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။

ယခုမြင်တွေ့နေရသည့် လူတွေတော့မဟုတ်၊ သူတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ ၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များ သည် ဤမြေယာပေါ်၌ ပေါက်ရောက်ဖွံ့ဖြိုးကြီးထွား စည်ပင်ခဲ့သည့် ဆေးရွက်ကြီးများကို မြင်ခဲ့ဖူးကြပြီ။

သို့သော်လည်း တစ်ရာသီပြီးတစ်ရာသီ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်
မြေဆီမြေနှစ် ပျက်သုဉ်းကုန်ခမ်းသွားပြီ ဖြစ်သော ဤမြေပေါ်၌ ဆေးပ
င်များ ဖြစ်ထွန်းမလာတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ယာမြေများ ပေါ်သို့ ‘ဝါ’ ရောက်လာသည် ။

ဝါသည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ပေါင်း အမြောက်အများကို စီးပွားဖွံ့ဖြိုးစေ
ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် မြေများ သည် မြေဆီ မြေနှစ် မြေဩဇာများ ပျက်သု
ဉ်းကုန်ခမ်းလာခဲ့ရာ ဝါစိုက်၍ ဖြစ်ထွန်းမလာသည့် အခြေအနေသို့ ဆို
က်ခဲ့ရပြန်သည် ။

ပထမ ‘ဆေးရွက်ကြီး’၊ ထို့နောက် ‘ဝါ’။

နှစ်မျိုးစလုံး ဤမြေပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီး နှစ်မျိုးစလုံးပင် ပြန်
လည်ထွက်ခွာသွားကြပြီ။

သို့သော်လည်း ဤမြေပေါ်တွင် လူများ ၏ ယုံကြည်ချက်ကတော့ အ
ခိုင်အမာ တည်ရှိ နေဆဲပင်။

**အာစတိုင်းကော့ဒ်ဝဲလ်
ဒေရီယင်မြို့
ကွန်နက်တိကပ်ပြည်နယ်။**

(၁)

လပ်မိဘင်းဆေးသည် မုန်လာဥအိတ်ကြီးကို ကျောပိုးကာအိမ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ အစဉ်အမြဲ ချောင်းရေ တိုက်စားခြင်းခံရထားသဖြင့် သဲပြင်လို ဖြစ်နေသည့် ‘ဆေးရွက်ကြီးလမ်း’ အတိုင်း တပင်တပန်း လျှောက်သွားလျက်ရှိသည်။ ။ ယူသည် ဤမုန်လာဥများ ရရှိရေးအတွက် သူ့ကိုယ်သူဒုက္ခကြီးစွာရောက်အောင် လုပ်မိသလိုဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ။ တကယ်တော့ ဖူးလားနှင့် သူ့အိမ် အသွားအပြန်ခရီးမှာ နီးလှသည် မဟုတ်။ အတော်ကြီး ဝေးသဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားအောင် လျှောက်ရသည့် ခရီးတစ်ခုဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဖူးလားဘက်တွင် လူတစ်ယောက် ဆောင်းရာသီထွက်မုန်လာဥများ ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းနေသည် ဟူသော သတင်းကို မနေ့က သူ့ကြားခဲ့ရ၏။ တစ်ဘွတ်ရှဲလ် * မှ ဆင့်ငါးဆယ်သာ ပေးရသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ယနေ့မနက် အစောကြီး ထကာ လက်ထဲတွင် ငွေဒေါ်လာ တစ်ဝက် ဆောင်၍ မုန်လာဥအဝယ်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သူလျှောက်ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်မိုင်ခွဲအထိ ပေါက်ခဲ့ပြီ။ ယခု သူရောက်လာသည့် ကျောက်မီးသွေးလျှောစင်မှ သူ့အိမ်အရောက် နောက်ထပ် တစ်မိုင်ခွဲလျှောက်ရလိမ့်ဦးမည်။

လက်စတာတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည့် အခါ လပ်မိသည် ကျောပေါ်မှ မုန်လာဥအိတ်ကြီးကို ချ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ။ ခြံဝင်းထဲ၌ ရပ်နေကြ

သော လက်စတာ မိသားစုသည် လပ်စ်ကိုလှမ်း၍ ကြည့်နေကြသည် ။ သူတို့ လပ်စ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည် မှာ ကြာပြီ။ လွန်ခဲ့သော တစ် နာရီခန့်ကတည်းကဖြစ်သည် ။ သူတို့ အိမ်နှင့် နှစ်မိုင်နီးပါးခန့်အကွာရှိ သဲသောင်ကုန်းပေါ်ရောက်ကတည်းက မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ယခုဆိုလျှင်တော့ လပ်စ် သူတို့ နှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာသို့ ရောက်နေပြီ။ မုန်လာဥများကို ဆက်၍ သယ်မသွားအောင် တားဆီးဖို့ သူတို့ စဉ်းစားပြင်ဆင်နေကြလေ၏။

*ဘွတ်ရှဲလ် (Bushe1) ကုန်ခြောက်များ ချိန်ရာ၌ အသုံးပြုသော အလေးချိန် တစ်ဘွတ်ရှဲလျှင် ရှစ်ဂါလံနှင့် ညီမျှသည် ။

လပ်စ်မှာ သူတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ ကျွေးရမွေးရမည့် မိန်းမရှိသည် ။ အစားအစာဆိုလျှင် နှစ်ယောက်စာရှိမှ ဖြစ်သည် ။ သူသည် သူ၏ မုန်လာဥအိတ်ကြီးအနားသို့ လက်စတာ မိသားစုတပ်မလာအောင် သတိကြီးစွာထားသည် ။ သူ့အနေဖြင့် မုန်လာဥ သို့မဟုတ် ကန်စွန်းဥ သို့မဟုတ် စားစရာ အခြားပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုသယ်လာတိုင်း လက်စတာတို့ အိမ်ကို ရှောင်ကွင်းသွားလေ့ရှိသည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် လက်စတာတို့ အိမ်နှင့် မိုင်ဝက်ခန့် အကွာကတည်းက လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဘေးသို့ဖဲ့ဆင်းကာ လက်စတာတို့ အိမ်နှင့် အလွန်အလှမ်းဝေးသည့် လယ်ကွင်းများ ထဲမှ ဖြတ်လျှောက်သည် ။ လွတ်လောက်ပြီဟု စိတ်ချရသည့် နေရာရောက်မှ လမ်းမပေါ် ပြန်တက်သည် ။ ဤကား တစ်နေရာရာမှ အစားတစ်ခုခု သယ်ယူလာတိုင်း သူမပျက်မကွက် လုပ်နေကြအလုပ်ဖြစ်သည် ။

သို့သော်လည်း ယနေ့တော့ဖြင့် သူလုပ်နေကျအတိုင်း မလုပ်နိုင်၊ ဂျီ

တာနှင့် အလွန်အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိနေသည် ။
ထို့ကြောင့် လည်း သူသည် ခါတိုင်းလို မလုပ်တော့ဘဲ ရဲဆေးတင်ကာ
အိမ်ရှေ့အထိ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ လပ်ဗ်၏ မိန်းမမှာ ဂျီတာ လက်စ
တာ၏ အငယ်ဆုံးသမီး ပါးလ်ဖြစ်သည် ။

ခြံဝင်းထဲမှ လက်စတာ မိသားစုသည် လမ်းလယ်ခေါင်၌ ရပ်နေ
သော လပ်ဗ်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည် ။ လပ်ဗ်ကတော့ သူ့ပခုံးပေါ်မှ မု
န့်လာဥ အိတ်ကို အောက်သို့ ချလိုက်သော်လည်း အိတ်၏ လည်ပင်းကိုမူ
မလွှတ်။ သူ့လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် စုစည်းပြီး တစ်အားဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။

ခြံဝင်းထဲမှ လူစုသည် လပ်ဗ်ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားအောင် မ
လုပ်၊ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသည် အထိ မည်သူကမှ စ၍ နှုတ်ဆက်ခြင်း
မပြု လပ်ဗ်ဘက်က လှုပ်ရှားမှ သာဖြစ်တော့မည် အခြေအနေသို့ ဆိုက်
လျက်ရှိ၏။

လပ်ဗ်သည် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင် လာပြီး အိမ်ရှေ့၌ လာရပ်၏။

လုံလောက်သောအကြောင်းရှိ၍ အခုလို ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏
အကြောင်းသာ မရှိပါမှ လက်စတာ မိသားစုက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်နိုင်
လောက်သည် နေရာသို့ သူဘယ်တော့မှ လာလေ့မရှိ။ အခုတော့ သူ့တွင်
ပြောစရာစကားက ရှိနေသည် ။ သူ့မိန်းမ ပါးလ်အကြောင်းကို ဂျီတာသိ
အောင် ပြောပြချင်နေသည် ။

သူ့မိန်းမ ပါးလ်သည် စကားလုံးဝမပြော။ လပ်ဗ်က
ပါးလ်စကားပြောလာအောင် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကြိုးစား၏။ သူကဘယ်
လောက်ပဲ ချော့ချော့၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးစိတ်ဆိုး၊ ပါးလ်ကတော့
တစ်လုံးတလေမျှပင် မပြော၊ သူ့အလုပ်ရှိရာ ကျောက်မီးသွေး လျှောစင်
မှ ပြန်လာသည့် အခါတွင် လည်း ပါးလ်သည် ပုန်းရှောင်နေတတ်သ

ည် ။

သူက လိုက်ရှာ၍ တွေ့သောအခါတွင် လည်း သူ့လက်မှ အတင်းအဓမ္မ ရုန်းကန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတတ်သည် ။ ပြီးတော့ချုံကြုံချုံကြားသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တစ်ညလုံး ထိုချုံထဲမှာ ပင်နေ၍ နောက် တစ်နေ့မနက် လပ်ဖ် အလုပ်ဆင်းသွားသည့် အခါကျမှ သာ ထွက်လာတတ်သည် ။

ပါးလံစကားမပြောသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ စကားမပြောခြင်းမှာ အနေ၍ မဟုတ်၊ ပြောချင်စိတ်မရှိ၍ မပြောခြင်းသာဖြစ်သည် ။ လပ်ဖ်နှင့် လက်မထပ်မီ သူ့အိမ်တွင် နေရစဉ်ကတည်းက သူသည် အခြား ညီအစ်ကို မောင်နှမများ နှင့် အရောတဝင်နေလေ့မရှိ၊ သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းနေလေ့ရှိရုံမျှမက ပါးစပ်ကိုပင် ဟခဲသည် ။ သူ့အမေ အေဒါတစ်ယောက်သာလျှင် သူနှင့် စကားပြောလို့ ရ၏။

သူ့အမေနှင့် ကျမှ စကားပြောသည် ဟု ဆိုရာ၌ လည်း ‘ မဟုတ်ဘူး ’ ၊ ‘ဟုတ်တယ်’ ဟူသော အဖြေစကားများ သာ ဖြစ်သည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အေဒါကိုယ်တိုင်လည်း ပါးလံကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည် ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်အတွင်းကမှ အေဒါစကား ပြောလာခြင်းဖြစ်သည် ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဂျီတာကိုယ်တိုင်လည်း အေဒါနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အခု လပ်ဖ်နှင့် ပါးလံတို့ ဖြစ်သလိုအဖြစ်မျိုး နှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ။

လပ်ဖ်သည် ဤစကားမပြောမှုအတွက် ပါးလံအား မေးခွန်းတွေမေး၏။ ခြေထောက်နှင့် ကန်သည် ။ ဖနောက်နှင့် ပေါက်သည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုအောင် ခေါင်းမှ နေ၍ ရေနှင့် လောင်းသည် ။ ကျောက်ခဲတွေ တုတ်တွေနှင့် ပစ်သည် ။ လပ်ဖ်စကားပြောလာအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မည် ဟု ထင်သည့် အရာမှန်သမျှ လုပ်သည် ။

သို့သော်လည်း ပါးလံထံမှ စကားပြောသံ ထွက်မလာ။ တစ်ခါတစ်ရံ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ထိခိုက်နာကျင်သွားသည့် အခါ ပါးလံသည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုတတ်သည် ။ သို့သော်လည်း ငိုယိုခြင်းသည် ငိုယိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်၍ စကားပြောခြင်းမဟုတ်ဟု လပ်ဗိက ယူဆသည် ။ လပ်ဗိအနေဖြင့် သူ့ကျောရောင်နေသည့် အခါ ပါးလံက ‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ’ ဟု သူ့ကို မေးစေချင်သည် ။ ‘ရှင် ဆံပင် ဘယ်တော့ လုပ်မှာ လဲ’၊ ‘မိုး ဘယ်တော့လောက် ထပ်ရွာမယ်ထင်သလဲ’ စသော မေးခွန်းများကိုလည်း မေးစေချင်သည် ။ သို့သော် ပါးလံက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော။

လပ်ဗိသည် ပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြုံနေရသည့် သူ့ဒုက္ခကို အရင်က လည်း သူ့ယောက္ခမထီး ဂျီတာအား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့ဖူးပြီ။ ဂျီတာကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သမီး ပါးလံ ဘာဖြစ်လို့ စကား မပြောမှန်း မသိ၊ သူ့ပုံစံက ကလေးဘဝကတည်းကအတိုင်းကွဲဟု သာ ပြောနိုင်သည် ။

တစ်ကယ်တော့ ဂျီတာ၏ မိန်းမ အေဒါသည် လည်း လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်ခန့်အထိ စကားပြောသူ မဟုတ်။ ဂျီတာသည် အခု လပ်ဗိ ကြုံနေရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည် ။ သူသည် အေဒါ စကားပြောလာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသည် ။ နောက်ဆုံးမရ၍ နှစ်လေးဆယ်တိတိမျှ လက်မြှောက်အရှုံးပေးထားခဲ့ရ၏။

ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် ကြုံလာရသည့် အခါတွင် မူ အေဒါဘက်က အရှုံးပေးခဲ့၏။ ငတ်မွတ်ခြင်းသည် အေဒါ၏ လျှာကို ချည်နှောင်ထားရာမှ ဖြေပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ အေဒါသည် ငတ်မှု ပြတ်မှုနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ အတွက် မကျေနပ်မှုများ ကို ပြောခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း၊ မြည်တွန်သောက်တီးခြင်း စသည် များ ပြုလာ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အခု လုပ်ငန်း၏ ကိစ္စတွင် သူ့သမီးပါးလ်ကို အငတ်ထား ကြည့်ပါလားဟု အကြံပေးပေးရဲ့၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အကယ်၍ လုပ်ငန်း အငတ် ထားလိုက်ပါက ပါးလ်သည် တခြား တစ်နေရာသို့ သွား၍ အစားတောင်းလိမ့်မည်ဖြစ်ပြီး သူတောင်းသည့် အစာကိုလည်း အလွယ်တကူရသွားနိုင်သည် ဟု သိသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

‘တစ်ခါတလေ ကျုပ်ထင်တယ်ဗျသိလား၊ သူ့ကိုမကောင်းဆိုးဝါးကပ်နေသလိုပဲ’ ဟူသော စကားကို လုပ်ငန်း အကြိမ်ပေါင်းများ စွာပြောခဲ့သည် ။ ‘ဘာသာရေးမှာ တော့ သူ့အသိဟာ သုညပဲ၊ သေရင်တော့ ငရဲအိုးထဲ ဇောက်ထိုး ကျမှာ သိပ်သေချာတယ်’

‘အခုဟာက ဒီလိုရှိတယ်လေကွာ၊ အိမ်ထောင်ကျတာကို ကျေနပ်လို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့’ဟု ဂျီတာက ထင်မြင်ချက်ပေးသည် ။ ‘မင်းပေးကျွေး လုပ်ကိုင်နေတာကို သဘောမကျတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်’

‘သူ့သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ ထင်တဲ့ ဟာ မှန်သမျှ ကျုပ်အကုန်လုပ်ပေးနေတာပဲဗျ၊ ဖူးလားကို ကျုပ် အပတ်တိုင်း လခ သွားထုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေ့ဆိုရင် အပြန်မှာ သူ့အဖို့ ပစ္စည်းလှကလေး တစ်ခုလောက်တော့ ဝယ်လာတာချည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက သူကမယူဘူး၊ သရက်ထည်စတို့ ဘာတို့ ဝယ် လာပြီးပေးတော့လဲ ချုပ်မဝတ်ဘူး၊ ကျုပ်မှာ မရှိတဲ့ ဟာမျိုးနဲ့ ကျုပ်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဟာမျိုးမှ လိုချင်နေသလားတော့ မသိဘူး၊ သူ့ဘာလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ သိရရင်လည်း အကောင်းသား၊ သူက လှတော့ အတော့်ကိုလှတဲ့ ကောင်မလေးပဲဗျ... သိလား၊ သူ့ကျောပေါ်မှာ ခွေလိပ်ပြီးကျနေတဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို ကြည့်ပြီး တစ်ခါတလေ ကျုပ်မှာ ရူးမတတ်ခံရတယ်၊ ကျုပ်မှာ ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ’

‘အသက်က သိပ်ငယ်နေတော့ ဘာကိုမှ နားမလည်ဘူးနဲ့ တူပါတယ် ကွာ’ဟု ဂျီတာက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ‘သူက အယ်လီမေတို့ လစ်ဇီဘဲလ်တို့ ကလယ်ရာတို့လို အရွယ်ကလဲ ရောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပါးလ်က အခုထက်ထိ ပေါက်စနလေးပဲရှိသေးတာ၊ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပုံမျိုးလုံးလုံးကို မတူသေးဘူး’

‘တကယ်လို့ သူ့အခြေအနေက ဒီလိုရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် စောစောကသိရရင် ကျုပ်လက်မထပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ချင်တဲ့ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကိုရှာပြီး လက်ထပ်မှာ ပေါ့၊ အခုကတော့လည်း ကျုပ်မှာ ပါးလ်ကို မစွန့်ချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် နေလာတာက ကြာနေပြီဆိုတော့ ခက်တာပေါ့၊ သူ့ကျောပေါ်မှာ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်ခွေအလိပ်ကလေးတွေကို ကျုပ်မမြင်ရရင် မနေနိုင်တော့ဘူးဗျ၊ ခက်တယ်ဗျာ...သူက အတော့်ကိုလှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုတော့ ခွကို ကျတာပဲ’

ထိုစဉ်က လပ်ဗ်သည် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဂျီတာပြောပြလိုက်သမျှကို တစ်လုံးမကျန် ပါးလ်အားပြောပြသည်။ သူပြောသမျှကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုင်၍ နားထောင်နေသော ပါးလ်သည် စကားပြန်ပြောမည့် အရိပ်လက္ခဏာနည်းနည်းလေးမှ မပြ။ လပ်ဗ်အနေဖြင့် ဘာဆက်ပြော၍ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့။ သို့သော် ... ထိုအချိန်မှ စ၍ ပါးလ်သည် အလွန်နုနယ် ငယ်ရွယ်သေးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကိုတော့ နားလည်ခဲ့သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက် ရှစ်လမျှ ကာလအတွင်း ပါးလ်၏ အရပ်သည် သုံးလေးလက်မခန့်သာ မြင့်လာသည်။ ။ ကိုယ်အလေးချိန်ကျတော့ ဆယ့်ငါးပေါင်ခန့်သာ တက်ခဲ့၏။ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ

သူ၏ အရပ်နှင့် ကိုယ်အလေးချိန် မြင့်တက်နေသည် မှာ မှန်သော်လည်း လက်ရှိ ကိုယ်အလေးချိန်ကတော့ ပေါင်တစ်ရာထက် ပိုမတက်သေး။

အခုတစ်ကြိမ် ဂျီတာကို သူတိုင်ပြောချင်နေသည့် ကိစ္စမှာ မူ အလုပ် ကိစ္စမဟုတ်။ ပါးလ်က သူနှင့် အတူတူအိပ်ရန် ငြင်းဆန်နေသည့် ကိစ္စ ဖြစ်၏။ သူတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည် မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီး အခုအချိန်ထိ ပါးလ်သည် သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ဆဲ။ လက်ထပ်သည့် ပထမဆုံး ညက အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း ကောက်ရိုးဖျာစုတ် တစ်ချပ်ခင်း၍ ကြမ်းပေါ်မှာ အိပ်သည် ။ လပ်ဗ်က နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည် ။ အနမ်းမခံ။ တစ်ခြားသော နည်းများ ဖြင့် ထိဖို့ ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည် ။

အထိမခံ၊ အကိုင်မခံ၊ ထိုအခါ လပ်ဗ်က နွားမများ သည် သားမကျမချင်း နွားကောင်းဟု မသတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြသည် ။ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ နမ်းလို၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ လှပသော ဆံစကလေးများကို ကိုင်လို၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ အတူတူအိပ်လို၍ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည် ။

သို့သော်လည်း ပါးလ်သည် လပ်ဗ်၏ စကားများကို နားထောင်နေသည့် လက္ခဏာမပြ။ ဘာတွေပြောနေသည် ကို ကြားသည့် လက္ခဏာလည်း မပြ။လပ်ဗ်က ပါးလ်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ချင်သည် ဟု ဆိုသည် ။

ဤမျှလောက်ကိုပင် ပါးလ်က ခွင့်မပြု၊ အကြည့်မခံ။ သူ့အနီးသို့ လပ်ဗ်ရောက်လာလျှင်၊ သို့မဟုတ် သူ့ရှေ့၌ လာရပ်လျှင် ပါးလ်၏ ခပ်ဖျော့ဖျော့ အပြာရောင် မျက်လုံးများ သည် အခြားတစ်နေရာသို့ ကြည့်နေတတ်သည် ။

လပ်ဗ်သည် လမ်းလယ်ခေါင်မှ ရပ်ကာ ခြံဝင်းထဲမှ ဂျီတာနှင့် သူမိ

သားစုကို လှမ်းကြည့်နေသည် ။ သူတို့ မိသားစုကလည်း လပ်စ်၏ ဘက်မှ စတင်လှုပ်ရှားခြင်းကို စောင့်စားနေကြသည် ။ ဖော်ရွေသည့် အပြုအမူနှင့် ပဲစေ့၊ ရန်လိုသည့် အပြုအမူနှင့် ပဲ စေ့ သူတို့ အဖို့ အရေးမကြီး၊ လပ်စ်၏ ထမ်းလာသည့် အိတ်ထဲ၌ မုန်လာဥတွေ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး ဘယ်လိုပဲစေ့ လပ်စ်ဘက်ကစဖို့ သာ လိုသည် ။

‘ဒီအကောင် မုန်လာဥတွေ ဘယ်ကများ ရလာပါလိမ့်’ဟု ဂျီတာက တွေးသည် ။ ဤမုန်လာဥများကို ပိုက်ဆံနှင့် ပေး၍ ဝယ်လာခြင်းတော့ မဟုတ်တန်ရာဟု သူထင်သည် ။ ဤမျှလောက်များ သော မုန်လာဥများ ကိုလည်း ရနိုင်သည့် နည်းမှာ ခိုးယူခြင်းမှ တစ်ပါး တခြားနည်းမရှိဟု ကောက်ချက်ချသည် ။

သို့သော်လည်း ဤအနီးအနား ငါးမိုင် ခြောက်မိုင် ပတ်ပတ်လည်တွင် မုန်လာဥခင်းတစ်ခင်းမျှမရှိ၊ မနှစ်က ပိဘော်ဒီအရပ်ဖက်တွင် မုန်လာဥ နှစ်ဧကစိုက်ခင်းတစ်ခင်း ရှိခဲ့ဖူးသည် ။ အကယ်၍ ထိုနေရာ၌ ရှိခဲ့သည် ဆိုဦးတော့ ပိဘော်ဒီအရပ်မှ လူများ သည် သူတို့ စိုက်ခင်းများကို သေနတ်နှင့် စောင့်သူများ ဖြစ်သည် ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒီနှစ်တော့ ပိဘော်ဒီမှ လူများ မုန်လာဥ မစိုက်ကြ။

‘ဟေ့ လပ်စ်၊ မင်းက ဘာပြုလို့ ခြံထဲ ဝင်မလာတာလဲ’ဟု ဂျီတာက လှမ်းမေးသည် ။ ‘အဲဒီလမ်းပေါ် ဂူငူကြီးရပ်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ ၊ အထဲဝင်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် အမောဖြေပါလား’

လပ်စ်က အဖြေမပေး။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိ၊ ခြံဝင်းထဲဝင်သွားလျှင် ကြုံရမည့် အန္တရာယ်နှင့် လမ်းပေါ်၌ ရပ်နေလျှင် လုံခြုံမည့် အရေးကိုတွေးကာ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေသည် ။

လွန်ခဲ့သော ရက်များ အတွင်းက လပ်စ်သည်

ပါးလ်အပေါ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းနည်းကို အသုံးပြုရန် တွေးတောခဲ့မိ၏။ ညပိုင်းတွင် ပါးလ်ကို အိပ်ရာပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ကြိုးနှင့် တုတ်ထားရလျှင် ကောင်းလေမလားဟူသော အတွေး ဖြစ်၏။

သူ့အနေဖြင့် အဓမ္မနည်းတစ်နည်းမှ လွဲ၍ ကောင်းလိမ့်မည် ဟု ထင်ရသော နည်းပေါင်းများစွာကို သုံးခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုဆိုလျှင် သူ့တွင် ဤနည်းမှ တစ်ပါး အခြားနည်း မရှိတော့ဟု ပင် ထင်သည်။ ပြီးတော့ ... မယားတစ်ယောက် လိုက်နာ လုပ်ကိုင်သင့်သည် များကို မလုပ်လုပ်အောင် မရမနေ ခိုင်းသွားမည်ဟု လည်း သူဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အကယ်၍ သူ့ဤနည်းကိုအသုံးပြုတော့မည်ဆိုပါက ဂျီတာထံမှ အကြံတော့ယူလိုသည်။ ဂျီတာသည် သူ့အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံရှိနေသည်။ တစ်ချိန်က ဂျီတာ၏ မယား အေဒါသည် အခု ပါးလ်လုပ်သလို လုပ်နေခဲ့ဖူးကြောင်း သူသိထား၏။

သို့သော်လည်း ဂျီတာ၏ အဖြစ်မှာ သူ့အဖြစ်လောက် မဆိုး၊ အေဒါသည် ဂျီတာ့အတွက် ကလေးခုနစ်ယောက်လောက်အထိ မွေးပေးခဲ့သည်။ ပါးလ်ကတော့ အခုအချိန်ထိ တစ်ယောက်မှ မမွေးသေး။ မွေးဖို့ မဆိုထားနှင့် ဗိုက်ထဲလွယ်ဖို့ ပင် အစ မခံသေး။

အကယ်၍ ဂျီတာက ပါးလ်ကို အိပ်ရာထဲ ကြိုးနှင့် တုတ်ထားမည့် အလုပ်သည် ကောင်းသည် ဟု ဆိုခဲ့ပါမူ သူလုပ်မည်။ ဤကိစ္စမျိုးကို သူထက် ဂျီတာက ပို၍ နားလည်သည် ဟု သူထင်၏။ ဂျီတာသည် အေဒါနှင့် အိမ်ထောင်သက် အနှစ်လေးဆယ် ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျောက်မီးသွေးစင်ဘက်ရှိ သူ့အိမ်သို့ ဂျီတာကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး ပါးလ်ကို ကြိုးနှင့် တုတ်ရာ၌ ပါဝင်ကူညီလိမ့်မည်ဟု လည်း သူမျှော်လင့်မိ၏။ ပါးလ်ကို သူဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပြီ။ ကြိုးစားတိုင်း နည်းမျိုးစုံသုံး

ကာ အကြောက်အကန် ရုန်းတက်၏။ အကယ်၍ ဂျီတာ့ အကူအညီကို သာမရလျှင် ပါးလ်ကိုဖမ်း၍ ကြိုးနှင့် ချည်ထားဖို့ ကိစ္စမှာ အောင်မြင်မည် မထင်။

ဂျီတာလက်စတာမိသားစုသည် အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်မှ ရပ်ကာ လပ်စ်ဘာလုပ်မည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြဆဲ။ ထိုနေ့အဖို့ သူတို့ အိမ်ထဲတွင် စားစရာ အနည်းငယ်မျှသာရှိ၏။ စားကြ သောက်ကြတော့မည်ဆိုပါက ဆားတွေ အများကြီးထည့်ကာ ရေ ဗုံးပေါလအောနှင့် ပြုတ်ထားသော ဟင်းချိုတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကြမ်း နည်းနည်းသာ ရှိသည် ။

နည်းလွန်းသဖြင့် မိသားစု လူစေ့သက်စေ့ပင်ဝေငှ၍ စားသောက်နိုင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လည်း မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရန် အားထုတ်နေသော ဘွားအေကြီးအား အထဲသို့ ရောက်မသွားအောင် မနည်း ဆွဲထုတ်ထားခဲ့ကြရ၏။

သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်၌ ရပ်နေသော အယ်လီမေသည် ပင်စည်တစ်ဖက်မှ ခေါင်းပြုထွက်ကာ လပ်စ်ကို ချောင်းကြည့်နေသည် ။ သူ့ခေါင်းသည် ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ပင်စည်၏ ဟိုဘက်မှ ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်ဖက်မှ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် လပ်စ်က သူ့အပေါ် အာရုံစိုက်လာစေရန်အားထုတ်လျက် ရှိသည် ။

ဂျီတာလက်စတာတို့ မိသားစုတွင် သားသမီးဆို၍ အယ်လီမေနှင့် ဒုတိယတို့ နှစ်ယောက်သာလျှင် အိမ်မှာ ရှိတော့သည် ။ ကျန်သားသမီးများမှာ ဝေးရာသို့ ရောက်ကုန်ကြပြီ။

အိမ်ထောင်နှင့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ အချို့မှာ အိမ်မှ နေ၍ ကုန်တင်မီးရထားများကြည့်ရန်ဟု ဆိုကာ ကျောက်မီးသွေးလျှောက်စင်ကြီးဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရာမှ အမှတ်မထင်ပျောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်ရက်

သုံးရက် ကြာသည် အထိ အိမ်ပြန်ရောက်မလာသည့် အခါကျမှ သူတို့ တစ်တွေ အိမ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားကြပြီဟု သိကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒုဒီသည် ဘော့စ်ဘော ဘောလုံးတစ်လုံးဖြင့် အိမ်နံရံကို ပစ်ပေါက် ကစားလျက်ရှိသည်။ ။

သူ့လက်ထဲမှ ဘောလုံးကို ပစ်ပေါက်လိုက် ပြန်ခုန်ထွက်လာသည့် အခါ ဆီးဖမ်းလိုက်၊ ပြီးတော့ ...ပြန်ပစ်လိုက်။

ထိုဘောလုံး ထိမှန်သောအသံသည် မိုးချုန်းသံတမျှ ကျယ်လောင်သည်။ ။ ဘောလုံး ထိမှန်သော အရှိန်ကြောင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ လည်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းလျက်ရှိ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုဒီကတော့ဘောလုံးကို မရပ်မနား ပစ်ပေါက်လျက်ပင် ရှိလေသည်။ ။

အခန်းသို့ခန်းရှိသောအိမ်သည် ထောင့်လေးထောင့်မှ ထုံးကျောက်အုတ်ဖိနပ်တိုင်လေးတိုင်ပေါ်၌ ဒယီးဒယိုင် ရပ်လျက်ရှိသည်။ ။

စရိတ်စက အကုန်သက်သာအောင် အလွယ်တကူနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်လုပ်ထားသည် မှာ မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

အိမ်၏ အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှ ခေါင်မိုးသည် ဘေးထုပ်တန်းများနှင့် တစ်ပြေးညီဖြစ်သည် အထိ အိကျလျက်ရှိသည်။ ။ ရှေ့သို့ စိုက်ကျလျက်ရှိသော အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်ခေါင်မိုးသည် အိမ်မကြီးနှင့် ကွာလျက် ရှိလေပြီ။

မူလ တည်ရှိခဲ့သည့် နေရာထက် အောက်ဘက်သို့ တစ်ပေခန့် သို့မဟုတ် တစ်ပေကျော်ကျော်ခန့်အထိ ငိုက်ကျလျက် ရှိသည်။ ။ အလယ်တည့်တည့်မှ ကျုံ့ကျနေသော ခေါင်မိုးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စုစည်းထားသော ဒိုင်းမြှားက မညီမညာ မသပ်မရပ်ခံထားသည်။ ။

အုတ်ကြွပ်မိုးများမှာ ဆွေးမြည့်ပြီး ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေကြလေပြီ။
လေပြင်းပြင်း တိုက်လိုက်သည့် အခါတိုင်း အုတ်ကြွပ်မိုးအစအနများ သ
ည် အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း နေရာအနှံ့အပြားသို့ လွင့်စဉ်ကျလာတတ်၏။ မိုး
ယိုသည့် အခါများ တွင် လက်စတာ မိသားစုသည် တစ်ထောင့်မှ တစ်
ထောင့်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ အိပ်ကြရသည် ။

ရွှေ့လွန်းသဖြင့် နောက်ဆုံး မိုးတိတ်သွားခါမှ အရွှေ့ရပ်ရလေတော့
၏။ အိမ်ကို လုံးဝ ဆေးသုတ်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အရောင်အဆင်းမှာ မွဲ
ခြောက်ခြောက်။

ဂျီတာသည် မော်တော်ကားအိုကြီး တစ်စီးကိုမှီ၍ ကျွတ်ဟောင်းတစ်
ခု၏ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ဖာဖို့ ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ ဤကားအိုကြီးအ
တွက်တာယာအသစ် လေးလုံးသာ ရလျှင် စက်များကိုပြင်ပြီး ထိုကားဖြ
င့် ထင်းများ ဝယ်၍ သြဂတ်စတာမြို့အထိ တက်ရောက်မည်ဟု သူ ကြိုး
ဝါးခဲ့ဖူး၏။

ထင်းခုတ်သမားများ မြို့ပေါ်သို့သွား၍ ထင်းရောင်းလျှင် မြို့ပေါ်မှ ထ
င်းရှူးသား လှည်းတစ်စီးတိုက်ကို နှစ်ဒေါ်လာအထိပေး၍ ဝယ်ကြ၏။
သို့သော်လည်း ဂျီတာရောင်းသည့် ထင်းအမျိုးအစားကျတော့ ဆင့်ငါးဆ
ယ် သို့မဟုတ် ခုနစ်ဆယ့်ငါးဆင့်ထက် ပိုမပေးကြချေ။

သံပိုက်လုံးများ ထက် ပို၍ မာနေသော ဂျီတာ၏ ထင်းများကို အမိုက်
ခံ၍ ဝယ်မည့် လူ တစ်ဦးတလေမျှပင် ရှိပုံမပေါ်ပေ။ ဤထင်းမျိုး လာ
ရောင်းသည့် ဂျီတာနှင့် ထင်းဝယ်သူများ သည် အမြဲတစေ အငြင်းအခုံဖြ
စ်ကြ၏။

ဂျီတာကလည်း သူတို့ စကားကို လက်မခံ၊ သူ့အနေဖြင့် သူ့မြေပေါ်
တွင် ပြန်လည်စိုက်ပျိုးလို၍ မြေပေါ်၌ အလေ့ကျပေါက်နေသော သစ်ပင်

၊ ဝါးပင်၊ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများကို ခုတ်ရာမှ ရလာသည့် ထင်းများ ဖြစ်၍ ဤထင်းမျိုးကိုသာ ရောင်းနိုင်သည် ဟု ပြန်ပြောသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် လပ်စ်သည် ခြံဝင်းနားသို့ လျှောက် လာပြီး လမ်းဘေး၌ ဖင်ချထိုင်ကာ ခြေထောက်များကိုလမ်းဘေး ရေမြောင်းထဲသို့ တွဲလောင်းချထား၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပူးချည်ထားသော မုန်လာဥအိတ် လည်ပင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ။

အယ်လီမေကတော့သစ်ပင်နောက်မှ ပြူတစ်ပြူတစ် လုပ်နေကာ လပ်စ်၏ မျက်လုံးများ သူ့ဆီ ရောက်လာစေရန် အားထုတ်နေဆဲ၊ သို့သော် လပ်စ်က သစ်ပင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အခါတိုင်း အယ်လီမေသည် သူ့ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲသစ်ပင်နှင့် ကွယ်ကာ လပ်စ်မမြင်အောင် လုပ်ထား၏။

‘အဲဒီအိတ်ကြီးထဲက ဘာတွေလဲဟ’

ဂျီတာက အော်မေး၏။

‘မင်း အိတ်ကြီး ကျောပိုးပြီး လာနေတာကို ငါအဝေးကြီးကတည်းက မြင်တယ်၊ အဲဒီထဲ ဘာတွေ ထည့်လာတယ်ဆိုတာ ငါသိချင်လိုက်တာ၊ ငါသတင်းကြားထားတာတစ်ခုကတော့ တချို့လူတွေ ဒီနှစ် မုန်လာဥတွေ တော်တော်ရကြတယ်ဆိုပဲ’

လပ်စ်၏ လက်သည် အိတ်ကို တိုး၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဂျီတာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၏ ၊ ထိုအချိန်မှာ ပင် သစ်ပင် နောက်မှ နေ၍ သူ့ကိုချောင်းကြည့်နေသော အယ်လီမေကို မြင်သွားသည်။ ။

‘အိတ်ထဲပါလာတဲ့ ပစ္စည်းကို မင်းသယ်လာရတာ တော်တော်ကြီး ပ

င်ပန်းပုံပဲ၊ မင်းကြည့်ရတာ အသက်ရှူတောင်မမှန်ဘူး’ ဟု ဂျီတာက ထပ်ပြောပြန်သည်။ ။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပြောစရာတစ်ခုရှိလို့ ဝင်လာတာဗျ’ဟု လပ်မိက ပြော၏။

‘တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ ပါးလ်အကြောင်း ပြောချင်လို့’

‘ဒီကောင်မလေး ဘာလုပ်ပြန်လို့ တုံးဟ၊ နောက်ထပ်မင်းကို မဟုတ်တယုတ် အလုပ်တွေ လုပ်ပြန်ပြီလား’

‘လုပ်တာကတော့ သူလုပ်နေကျအတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီတစ်ခါတော့ အတော့်ကို စိတ်ကုန်သွားလို့ ပါ၊ သူ လုပ်နေတာတွေကို ကျုပ်အစကတည်းက မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ သိနေသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဟာက တစ်နေ့တခြား ပိုပိုပြီး ဆိုးလာတယ်ဗျ၊ သူ ကျုပ်အပေါ်လုပ်နေတာတွေကို ကြည့်ပြီး လူမည်းကောင်တွေက ကျုပ်ကို ဝိုင်းပြီး သရော်ကုန်ကြပြီ’

‘ပါးလ်က သူ့အမေနဲ့ တူနေတာကိုးကွ’ ဟု ဂျီတာက ပြောသည်။ ။

‘သူ့အမေကလဲ သူ့အချိန်တုန်းက အထူးဆန်းဆုံး အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

‘ကျုပ်က သူ့ကို ကျုပ်အနားမှာ နေစေချင်တယ်၊ သူက မနေဘူး၊ အမြဲတမ်း ထွက်ပြေးနေတယ်၊ ကျုပ်ကခေါ်တော့လည်း မလာဘူး၊ ကျုပ်အခု ပြောချင်တာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာတစ်ခုမှ အကျိုးမခံစားရဘဲနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ယူထားရတဲ့ အလုပ်ဟာ ဘယ်ကောင်းမလဲဗျာ၊ ဘုရားသခင်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်လာဖို့ ရည်ရွယ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီလို အလုပ်ခံရတာမျိုးကိုတော့ သူလည်း ကြိုက်မှာ’

မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အရူးလုပ်တဲ့ သဘောမျိုးဆိုရင်လည်း ခံသာပါသေးတယ်၊ အခု ပါးလ်လုပ်နေပုံက ဒီသဘော၊ ဒီပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်တာကတော့ လုပ်နေတာပဲ၊ အခုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ...’

‘မင်းအိတ်ကြီးထဲက ဘာတွေလဲ လပ်ဗ်ရ’ ဟု ဂျီတာက ဖြတ်မေး၏။

‘မင်း ဟိုး တောင်ကုန်းပေါ် ရောက်ကတည်းက ငါမြင်တာ’

‘အရေးထဲ ဒုက္ခပါပဲ၊ မုန့်လာဥတွေပါဗျာ’ ဟု လပ်ဗ်က ပြောပြီး အမျိုးသမီးများ ဘက် လှမ်းကြည့်သည် ။

‘တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မုန့်လာဥတွေ ဘယ်က ရလာတာလဲ’

‘သိချင်မနေစမ်းပါနဲ့ ဗျာ’

‘ဒီလိုရှိတယ်လေကွာ၊ ငါတစ်ခု တွေးမိထားလို့ ပါ၊ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ ကုန်ကူးသလိုဟာမျိုးတစ်ခုလုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ ပါ၊ အပေးအယူလေးတစ်ခုပေါ့၊ အခုလောလောဆယ် ငါက မင်းအိမ်ကိုသွားပြီး ပါးလ်ကို အိပ်ရာထဲမှာ မင်းနဲ့ အတူတူအိပ်ဖို့ ပြောပေးမယ်၊ မင်းအခု ငါ့ကိုပြောဖို့ စိတ်ကူးလာတာဟာ ဒီအကြောင်းပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းက ပါးလ်ကို မင်းအိပ်ရာထဲဝင်ပြီး အိပ်စေချင်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘သူက လုံးဝ အိပ်ရာပေါ်မအိပ်ဘူးဗျ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖျာစုတ်ကြီးနဲ့ ပဲအိပ်အိပ်နေတယ်၊ ညတိုင်း အဲသလိုချည်း အိပ်တာဗျ၊ အဲသလို သူနောက်ထပ် မလုပ်အောင် ခင်ဗျားကများ တားပေးနိုင်မလားလို့ ပါ’

‘သူ မလုပ်တဲ့ ဟာ လုပ်လာအောင် ပြောဖို့ ကိစ္စမှာ အားတစ်ခုလောက်တော့ ဖြည့်ပေးဖို့ လိုတယ်ကွ၊ အဲဒါဟာကလဲ တကယ်လို့ မင်းဘက်က အဲဟို မုန့်လာဥတွေကို အပေးအယူသဘော လုပ်ချင်ရင် ဖြစ်သွားဖို့

ရှိပါတယ်ကွာ’

‘ကျုပ် ပြောဖို့ လာတာကတော့ အဲ ဟို ကိစ္စပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မုန်လာဥတွေကို ကျုပ် ဆင့်ငါးဆယ် ပေးဝယ်လာခဲ့ရတာ၊ ပြီးတော့ ဖူးလားကို အသွားအပြန် လျှာထွက်ခမန်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရတာ၊ ခင်ဗျားက ပါးလ်ရဲ့ အဖေပဲဟာ၊ ကျုပ်ဆီက ဘာမှ မယူဘဲ ကိုယ့်သမီးကိုယ်ဆုံးမ ပေးသင့်တာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်ဘာပြောပြော နားမထောင်ဘူး၊ ကျုပ်ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်လဲမလုပ်ဘူး၊ ဒီအဖြစ်ကြီးကို ဒီလိုပဲ ပစ်ထားသင့်သလား’

‘ဒါကတော့ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပဲ လုပ်ပါရ၊ ငါဒီနှစ်စိုက်တဲ့ မုန်လာဥပင်အားလုံး ပိုးကျကုန်တယ်လေကွာ၊ ဟိုးတစ်နှစ် နွေဦးပေါက်တုန်းကတော့ မုန်လာဥပင်တွေကောင်းခဲ့သား၊ အဲဒီနောက်တော့ လုံးလုံးကို အဆင်မပြေတော့ဘူး၊ ပိုးကျတာနဲ့ ပဲ ငါ့အပင်တွေအားလုံး ပျက်ကုန်တယ်။ ဘာပြုလို့ များ ဘုရားသခင်က မုန်လာဥပိုးတွေကို ဖန်ဆင်းပေးတာလဲလို့ ငါစဉ်းစားမိသေးတယ်၊ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူးကွာ...

‘ငါကတော့ ဘုရားသခင်ဟာ ပိုးတွေကိုကောင်းတာ လုပ်ပေးပြီး ဆင်းရဲသားတွေကို ဒုက္ခကြီးအောင် လုပ်တာပဲလို့ ထင်တယ်၊ မနှစ်က ဆောင်းဝင်တော့ ငါ့မှာ မြေကို တူးလိုက်ဆွလိုက်ရတာ၊ နားရတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ပင်ပန်းလိုက်တာလဲ မပြောပါနဲ့ တော့၊ မုန်လာဥခင်း လုပ်မလို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ အပင်ပန်း ခံရတာပါ၊ စိုက်တော့လဲ အဖြစ်သားဟာ ...သိလား၊ ဒါပေမဲ့ မုန်လာဥတွေ စားလောက်သောက်လောက်အရွယ် ဖြစ်လာလို့ နှုတ်မယ်လဲလုပ်ရော တစ်ခါထဲ ပိုးကျပါလေရော...

‘ဘုရားသခင်လုပ်ပုံက ပိုးတွေအတွက် ကောင်းပေမဲ့ တို့ ဆင်းရဲသားတွေကျတော့ ဒုက္ခဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သူ့ကို အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး

၊ အေး ..စကား တစ်ခွန်းတော့ ပြောမိတယ်၊ ‘ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ မုန့်လာဥအကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီး သိနေတာပဲလေ’လို့ ၊ အဲသလိုတော့ ပြောလိုက်မိတယ်၊ မင်းလဲ အသိပါ လပ်ဗ်ရာ၊ ဒီခေတ်ကြီး မှာ ဘုရားသခင်ကလဲ ငါတို့ မင်းတို့ ဆင်းရဲသားတွေ စားချင်ဝတ်ချင်တာလေးတွေကို မစားရ မဝတ်ရအောင် ဖျက်ဆီးပစ်နေတယ်ကွ သိလား၊ အေးလေ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ စစ်ကြီးပြီးသွားကတည်းက နှစ်စဉ် ဆိုးလာခဲ့ပေမဲ့ အခုလို တစ်သက်လုံးတော့ ဆိုးသွားမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်အနေနဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တော့ သူ အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ရပ်ပြီး ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကောင်းတွေ ငါတို့ ဆင်းရဲသားတွေဆီက ယူသွားသမျှ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးအောင် လုပ်ပေးချင်ပေးမှာ ပါ၊ ဘုရားသခင်က မင်းတို့ ငါတို့ အပေါ် မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ မျှမျှတတတော့ လုပ်ပေးကောင်းပါရဲ့ လေကွာ၊ အခု ဖြစ်ပျက်နေသလိုချည်းတော့ တောက်လျှောက်ဖြစ်နေအောင် သူလဲ လွှတ်ထားမယ် ထင်ပါဘူး ...

‘ဒါပေမဲ့ဟေ့၊ မင်းတို့ ငါတို့ ကလဲ စားစရာမရှိတိုင်းသူ့ကိုချည်း ကော်ဆဲနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ သိလား၊ ငါတို့ ဘက်ကလဲ ရပ်တန်းကရပ်မှ ဖြစ်မှာ ၊ အဲဒါမျိုးဆက်လုပ်နေရင်လည်း သူက လူတစ်ယောက်ကို ငရဲအိုးထဲစောက်ထိုးကျအောင် လုပ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလွှတ်ပြီး ငါတို့ ကို ဒုက္ခပေလိမ့်မယ်’

လပ်ဗ်သည် မုန့်လာဥအိတ်ကြီးကို မြောင်းထဲချထားရာမှ မနိုင့်တနိုင်ဖြင့် အပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီး သူ့ဘေး၌ ချထားလိုက်သည် ။ ဂျီတာကတော့ သူ့လက်ထဲမှ ဖာလက်စ ကားကျွတ်ကို သူ့ဘေးမှာ ချထားလိုက်ပြီး လပ်ဗ်ထံမှ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်စားလျက်ရှိ၏။
